

Op 22 december gaat de voorstelling *Stille nacht* in première. Clara Cleymans, Wim Helsen en Peter Van den Eede staan op het moment van dit gesprek nog aan het begin van het repetitieproces. In een zelfgebouwd kamp vertellen ze ambassadeurs Elijah (9) en Arsene (7) over hun plannen.

Wim ziet het altijd groots, Clara ziet het altijd klein en ik zie het realistisch.

— Peter Van den Eede

Arsene: Wordt het een stille nacht of niet?

Wim: Ja het is *Stille nacht*, je bedoelt de naam van de voorstelling, toch?

Elijah: Nee, we vragen ons af hoe het gaat zijn? Is het stil tijdens de voorstelling?

Wim: Ah... (*stille*) het eerlijkste antwoord op die vraag is: dat weten we zelf nog niet zo goed. Als jullie mogen kiezen, als jullie komen kijken naar een voorstelling die *Stille nacht* heet...

Elijah (pikt in): Dan zou ik er net een hele luide nacht van maken, want dat is het omgekeerde.

Peter: Dat is slim.

Wim: En misschien een moment dat het toch heel stil is.

Elijah: Ja!

Clara: Daar gaan we voor zorgen.

Elijah: Is het de eerste keer dat jullie iets voor kinderen maken?

Clara: Ja, voor ons alledrie.

Elijah: Vinden jullie dat spannend?

Peter: Héél spannend.

Wim: We hebben nog nooit iets voor kinderen gemaakt en we creëren iets waarvan we denken dat kinderen het leuk vinden, maar misschien is dat helemaal niet zo.

Elijah: Jullie weten dat gewoon niet...

Peter: Nee, inderdaad. We proberen ons te herinneren hoe we zelf waren als kind.

Wim: Maar voor sommigen is dat al héél lang geleden (*lacht*).

Clara: Ik heb twee dochters. Soms denk ik tijdens de repetities aan de spelletjes die de oudste, die is zes, leuk vindt. Of aan welke gesprekken of ideeën ze heeft. De voorstelling is voor iedereen vanaf zes jaar, dus ik kan thuis een beetje oefenen.

Elijah: Ah, dan heb jij het een beetje gemakkelijker.

Clara: Ja, maar Wim en Peter hebben ook kinderen, hoor. Die zijn gewoon al groter.

Arsene: Hoe hebben jullie elkaar ontmoet?

Peter: Wim en ik kennen elkaar al jaren en we droomden ervan ooit samen te spelen. Toen **hetpaleis** aan Wim vroeg om een voorstelling te maken, vroeg hij mij om mee te doen. We bedachten dat het fijn zou zijn om er ook een vrouw bij te vragen. Iemand die we leuk vinden. En dus hebben we Clara gecontacteerd.

Wim: We wilden graag iemand die goed muziek kan spelen. Wist je dat? Clara kan heel goed muziek spelen.

Elijah: Nee, dat wist ik nog niet.

Clara: Dat zal je misschien wel zien in de voorstelling.

Elijah: Hebben jullie als kind vaak kampen gebouwd?

Peter: Ja!
Clara: Ik denk dat elk kind dat wel doet, toch? Kampen bouwen in bossen of binnen, met lakens of stoelen. Daarom is het ook zo'n leuk thema.
Wim: Ik maakte vroeger samen met mijn broers kampen in de kelder.
Clara: In de kelder? Echt?
Wim: Ja!
Elijah: Wat gebruikten jullie daarvoor?
Peter: Ik ging vroeger -en dat mocht natuurlijk niet- op werven van huizen hout stelen.
Wim (valt in): Lenen, natuurlijk!
Elijah: Dat was een beetje gevaarlijk.
Peter: Dat was vooral een beetje stout. Op een bepaald moment werden we betrapt en moesten we ons kamp afbreken en al het hout en ander materiaal teruggeven.
Elijah: Ah ja, anders moesten ze alles opnieuw kopen.
Peter: Inderdaad, maar het was wel heel leuk. Je zag de deur van ons kamp niet. We moesten er langs de onderkant in kruipen.
Clara: Oh leuk!
Peter: Ja, het was een kamp waar niemand in kon, alleen zij die wisten...
Elijah: ... waar de ingang was.
Wim: Maar dus, samengevat, Peter, jij was al van jongs af aan op het criminele pad? (Clara en Peter lachen)

We zitten met een deadline.
— Clara Cleymans

Arsene: Welk decor gaan jullie gebruiken?

Clara: We hebben net een toertje gedaan in het decoratelier van **hetpaleis** om te kijken wat hier allemaal ligt. En nu moeten we kiezen.
Wim: We gaan enkele dingen gebruiken die hier aanwezig zijn: doeken, oude decorstukken en banken...
Peter: En daarmee gaan we een kamp bouwen!

Wim (tegen Peter en Clara): Mag ik het al zeggen? (ze knikken) Eigenlijk is het de bedoeling dat het een heel groot kamp wordt waar iedereen mee in kan.
Elijah: Huh? Meer dan 100 mensen?
Wim en Clara (enthousiast): Meer dan 100 mensen!
Peter: We gaan zien of dat lukt hé, Wim.
Clara: Ja, je mag dat nu niet beloven aan Arsene en Elijah.
Wim: Ik vind het wel belangrijk, dat het groot is en dat iedereen er in kan.
Elijah: Mogen wij er dan ook in?
Wim: Ja, dat is de bedoeling: dat jij erin mag, en jij en iedereen die in de zaal zit. Behalve misschien zij die al vroeg op het criminele pad zijn geraakt...
Peter: Wim ziet het altijd groots, Clara ziet het altijd klein en ik zie het realistisch.
Clara: Ja, Peter wil een gewoon kamp.
Wim: Peter vindt het belangrijk dat er een kampvuur is en zij (wijst naar Clara) wil absoluut dat we een liedje zingen.
Clara: Ja, dat we allemaal samen een mooi lied zingen.
Peter: Dat samenzijn wil ik ook.
Wim: Dat willen we alledrie, maar ik wil nog harder dat het een groot kamp is. Peter wil nóg harder dat er vuur is en Clara wil vooral samen zingen.
Elijah: Ik ben team groot kamp! (Wim en Elijah geven elkaar een high five)

Arsene: welk kamplied gaan jullie zingen?

Clara (lacht): Dat weten we nog niet maar **Ramsamsam** zit er al zeker in. Ik denk dat we zelf een lied gaan maken, dat we het publiek aanleren.
Peter: Misschien kunnen we ook een instrument maken?
Arsene: Een rammelaar?
Clara: Goed idee.

Arsene: Welke reactie wil je van het publiek?

Peter: Een staande ovatie?
Wim: We hopen dat er veel gelachen wordt. Lachen jullie graag?
Elijah: Ja, zeker!
Clara: Misschien gaan jullie wel een beetje schrik hebben dat het kamp niet op tijd zal af geraken. Want we zitten met een deadline.
Peter: Kunnen jullie de klok al lezen?
Elijah: Ik? Ja!

Arsene: Een beetje.
Peter: Er zal misschien wel een klok zijn op de scène.
Clara: Om af te tellen...

Wim: Zeg... hebben jullie eigenlijk al kampen gebouwd?

Arsene: Ja.
Elijah: Ja, zeker!
Wim: Waar dan?
Elijah: Gewoon thuis!
Peter: Onder de tafel?
Arsene: Met stoelen!
Elijah: Ik veranderde eens een hele kamer in een kamp. Ik had heel veel dekens verzameld en een groot stuk hout

dat ik mee naar huis had gebracht. Met een stoel heb ik de dekens over die stok en een hoge kast gehangen.
Peter: Fantastisch!
Wim: En was dat een kamp voor jou alleen? Of kon er nog iemand bij?
Elijah: Er mochten drie personen in. Soms vier, maar dan ging mijn kamp kapot.
Peter: Als wij ons kamp maken op de scène en we hebben nog iemand nodig om te helpen, zou je dat zien zitten? Want met drie is toch weinig. En ik hoor nu dat jij wel heel goed bent in kampen bouwen...
Elijah: Ja, ik wil wel meedoen.
Peter: Perfect, tot in december!

We hebben nog nooit iets voor kinderen gemaakt en we creëren iets waarvan we denken dat kinderen het leuk vinden, maar misschien is dat helemaal niet zo.
— Wim Helsen

theatermuziek

Stille nacht6+

hetpaleis/ Clara Cleymans, Wim Helsen & Peter Van den Eede

Het is december, de nachten zijn koud en lang. Er scharrelen figuren rond in de kamers van het theater. De ene wat zot, de ander nog gekker. Ze zijn op zoek naar planken, netten, stokken, doeken en hun stem. Om te zingen. Over een uur gaat het licht uit, moet het kamp gebouwd zijn en het vuur branden. Maar ze zijn met te weinig. Ze hebben hulp nodig in deze koude stille nacht.

nl

€17 €13,5 €8,5 €3,4

22 december 2022 - 14 januari 2023